

kjendelse om Forhandlingen i Fjor, tænkte, at den dog kunde være en Forberedelse til senere Tid, naar det provisoriske Mellemværende mellem Ministeriet og Folkethinget væandt mere ind, saa at der kunde findes en nærmere Velighed til at give dette Ministerium en Finantslov, derom taler jeg ikke. Jeg retter ikke nogen Beskyldning imod Nogen i den Henseende, men jeg værger mig selv imod Angreb. Saaledes var min Opfattelse. Jeg skal ikke negte, at i 1886, i Oktober, var jeg ikke kommen til den Erkjendelse, at jeg maatte forandre min Udtalelse om dette Ministerium af 1ste April 1885 med Hensyn til en Finantslovs Vedtagelse. Jeg var den Gang at den Anskuelse, at til det her ingen Finantslov vooteres af Folkethinget, og saaledes handlede jeg i Fjor, og jeg gjør det endnu. Naar man derfor har sagt, at jeg var med til at indstille dette eller hint, da indrømmer jeg fuldstændig, at jeg var med til at indstille dette eller hint under den samme Forudsætning. Jeg skal ikke komme ind paa, hvad man ellers hørte om mulig Misforståelse i Landsthinget, der kunge antages at være villig til at gaa med til at bringe Orden tilveie i vort Land fremfor bestandig at hylde det provisoriske Ministerium. Et Tilbud maatte gøres ligeoverfor det; om det var rigeligt, eller hvad man ellers vil kalde det, det havde ligeoverfor Tilstanden i vort Land og for Gjenerhvervelsen af Grundloven ikke noget Bæseligt at betyde. Derfor gik jeg op til 51 Millioner. Under den Forudsætning, at det var blevet til Lov, havde Ministeriet maattet gaa, og saa havde vi haft et grundlovsret Ministerium sidende der paa denne Plads; saa kunde vi forøvrigt have talt om Resten. Det hænger altsaa fuldstændig sammen med min Stilling i Nar. 3 Nar har jeg erkjendt, naar jeg har talt her i Salen, at det er Stillingen; selv om den ikke har været klar for Andre, saa var den dog for mit Vedkommende klar i den Forstand, jeg har udtalt. At Andre kunne have haft en anden Opfattelse, benægter jeg som sagt ikke, men jeg har ikke bestemt troet, at det ærede Medlem, som nu taler imod mig, gjorde det; thi det stod meget levende for mig den Gang, hvorledes han nogle Maanedes i Forveien havde udtalt sig afgjort imod at give dette Ministerium en Finantslov. Det stod mig mere klart end mulig enkelte Sætninger og Bendinger, der kunne fremkomme under en Tale. Det har jeg nøie lagt Mærke til, og derfor antog jeg, at vi i den Forstand vare enige. Jeg beskylder nu ikke det ærede Medlem for, at han allerede i

Fjor havde i Sinde at give dette Ministerium en Finantslov, men jeg kommer tilbage til, at i Nar erkjender jeg fuldt ud, at jeg er kommen her ind i Salen med fuld Vished for, at der er et meget stort Flertal i dette Thing, der staar paa det Standpunkt at ville give dette Ministerium en Finantslov, forudsat, at man ved Forhandling derom kan blive enig om Indholdet. Det udtalte jeg i mit første Foredrag, og det udtaler jeg nu; og naar jeg derfor har en afvigende Mening, er det, fordi jeg ikke har kunnet forandre den Opfattelse, at dette Ministerium ikke af Folkethinget bør have et Botum for en Finantslov, der giver det lovlig Grund under Fødder, thi det er det og bliver det og dermed tillige denne Anerkjendelse fra os for dets fortsatte Lovlige Regimente. Den Mening har jeg fremdeles. Nu spørger det ærede Medlem fra Leire (Holstein), hvilke Midler jeg har til at gennemføre denne Opfattelse. Ja, der er Meget, der drager Mindet tilbage til for 10 Nar siden, til 1877. Dybt skal jeg ikke komme ind paa det; thi de Herrer vide, at gjælder det Modstand mod dette Ministerium, ligefrem aaben og ærlig Modstand, og at lade Ministeriet ligge i det provisoriske Uføre, da er jeg med dertil. Det bør ikke have nogen anden Udbygning lige overfor det danske Folk og dets Repræsentanter her, end saalænge det vil leve, maa det søge Kongens Raade om provisoriske Finantslove; Folkethingets Botum faar det ikke. Saaledes er min Opfattelse, og jeg siger: Skulde den Politik, som vi have ført i nogle Nar, skulde den blive gjenoptagen, saa vide de, at de have mig i den Henseende fuldstændig ved deres Side. Her er en Forskjel mellem os med Hensyn til Bevilling til dette Ministerium, men hvis jeg forstod det ærede Medlem fra Leire (Holstein) rigtig, mener han, at denne Forskjel ikke vil faae nogen Betydning i Nar, idet de heller ikke ville komme overens med det ærede Ministerium. Jeg siger, Meget minder om 1877; da havde vi Alle udtalt os bestemt, og ved Navn Side om Side, for den mest udholdende Modstand, og om aldrig, som Udtrykket blev brugt, at hjælpe Ministeriet op af Grøften igjen. Kun nogle Maanedes gik, saa skiltes vi i noget forskjelligt Tal fra nu, det vil sige omtrent Halvdelen til hver Side, og man satte Ministeriet paa lovlig Grund. Og da jeg hævdede for mit Vedkommende den Gang: Det burde ikke være sket; vi burde have staaet ved vort Ord og ved vore Udtalelser om den vedvarende Modstand, om Rettens og Sandhedens Seir, det, som det ærede Medlem fra Leire (Holstein) havde medunderskrevet og var enig med mig i, da